

Natuurlijk!

Kees begint zijn schooljaar met een markant boek: het pas ontdekte manuscript over een onbekend continent. De bovenbouwkring raakt gefascineerd. Waar ligt Terra Ultima? Ergens in de Grote Oceaan, daar waar de legenda over de kaart is gedrukt, meent iemand. Er wordt met lengte- en breedtegraden geoefend. Er wordt getekend en gestudeerd op klimaten. En dan is het schoolkamp, ook naar Terra Ultima. Zoals het een expeditie betaamt zijn er ontberingen en ontstaan er vriendschapsbanden, waar de groep het hele jaar op vooruit kan.

Kees Groos

Kees opent

"Er blijkt een nieuw, onbekend continent te zijn," begin ik de kring, "Dat staat in dit boek." Ik lees een stukje voor en laat afbeeldingen zien waarin het omvangrijke archief van de ontdekkingsreiziger Raoul Deleo in handen blijkt te zijn gekomen van de bioloog Noah J. Stern. Het wordt stil in de klas. Na het bekijken van wat platen en het lezen van de stukjes barsten de vragen los. Het geheime continent Terra Ultima! Waar ligt het dan? Hoe is Deleo daar gekomen? Welke dieren zijn er nog meer? Waarom is het geheim? Het is het begin van het schooljaar en we zitten in onze klas al direct in een

andere wereld. Er worden fantasiedieren gemaakt voor de verjaardagskalendar. Kinderen schrijven erbij wat ze eten en hoe ze leven. We denken na over de klimaten op het continent en daarvoor willen we weten waar het nu precies ligt. Er wordt onderzoek gedaan.

Op hun buik liggen de jongens boven onze wereldkaart. "Zou het hier liggen?", vraagt er één. Dan ziet iemand een beschadiging op de kaart, er is een stukje printlaag verdwenen waardoor het witte papier eronder zichtbaar geworden is – het lijkt zo'n 'witte vlek op de kaart', waar carto-

grafen vroeger nog niet van wisten wat daar te vinden zou zijn. "Ik denk dat het hier ligt, maar dat ze dat stukje expres hebben weggehaald!" De andere bovenbouwers zien dat ook zeker als mogelijkheid. "Of het ligt hierachter", zegt de derde wijzend op de legenda die in een kader over een stuk van de Grote Oceaan is geplaatst. Maar dan wordt ontdekt dat in het boek aanwijzingen staan over een mogelijke locatie. Lengte- en breedtegraden vliegen ons om de oren. Hoe werkt dat ook weer precies? In de kring dan maar, de wereldkaart, compassen, een globe en een atlas erbij en samen eens goed kijken

Illustratie: Stijn Ruijzenaars

"Is dit eigenlijk echt?", vraagt een jongen terwijl we bezig zijn om het vreemde continent in kaart te brengen. "Maakt dat iets uit?", is mijn tegenvraag.

”

hoe het zit met die halfronden en al die lijnen. "Is dit eigenlijk echt?", vraagt een jongen mij terwijl we bezig zijn om de contouren van het continent in kaart te brengen. "Maakt dat iets uit?", is mijn tegenvraag. De jongen glimlacht, schudt zijn hoofd en werkt weer ijverig door.

Dan is het de vierde week van het schooljaar en gaan we op kamp. Uiteraard naar Terra Ultima. Op de fiets. Eenmaal aangekomen blijkt het klimaat er akelig overeen te komen met het natte Nederlandse. In de paar dagen van ons verblijf valt er ongeveer net zo veel regen als normaal in een half jaar. Maar als echte expeditieleden laten we ons niet kennen. Alle droge momenten gebruiken we om naar buiten te gaan. We zoeken sporen in het bos. We timmeren met pallets en maken zo schuilhutten. Met vlaggen seinen we boodschappen over en als de andere teamleden op bezoek komen, gaan we in het donker luisteren naar de dierengeluiden van Terra Ultima. Welk geluid hoort er bij die mooie dieren? Dat is nog een ingewikkelde, want we hebben ze nog nooit gehoord. Gewapend met zaklampen speuren we door de keuken, houtschuur, slaapzalen, want het regent inmiddels weer. Wanneer je met de kinderen op werkweek gaat en dan ook nog op expeditie naar zo'n continent, dan mag het nog zo veel regenen, maar je blijft op kamp. Heerlijk buiten wanneer het kan en binnen wanneer het moet. Weg van het normale, elkaar op nieuwe manieren ontmoeten – dat is de inzet. In gedachten sta ik meteen weer in ons Terra Ultima. Ik zie hoe

doeken geschilderd werden, eigen beesten ontworpen en expedities geoefend voor de bonte avond. De kinderen zaten er helemaal in.

Waar we in geen enkel draaiboek rekening mee hadden gehouden, is dat we op dit vreemde continent ook in contact zouden komen met onverwachte ziektekiemen. De eerste jongen uit groep 6 in het stapelbed schuin boven mij, begon in de nacht na de pannenkoeken over te geven. Iets te veel gegeten, dachten we nog. Niet veel later stonden we met diverse kampouders en collega's matrassen te boenen en slaapzakken te soppen. In de ochtend zaten er zeker acht expeditieleden aan de picknicktafels met emmers en teiltjes, en met grauwwitte gezichtjes. Zij konden de terugtocht niet op de fiets volbrengen. Met een uitgedunde bovenbouw fietsten onze drie stamgroepen terug. Het regende niet meer. Wat een avontuur. In de klas begonnen. Buiten voortgezet. En eigenlijk liep onze gezamenlijke expeditie pas af tegen de zomervakantie.

Redacteur Kees Groos is stamgroepleider en adjunct-directeur in Boxmeer

Benieuwd geworden naar Terra Ultima? Op pagina 40-44 schrijft Berna van der Linden een recensie over het boek.